

ציורים בישראל, מחעניינת לפני בואה:

תרשו לי להיות ערומה?

חיים משוגעים, אבל עצובים קצת, בגלל הצורך לבלות הרבה בבית. כי בחוץ, כשהיא חייבת להתלבש, היא מרגישה גורא לא נוח. בקיץ היא רוב הזמן בים. גוסעת לקליפורניה, או לפלורידה, מוצאת חוף בודד, ומבלה שם מבוקר עד שקיעה, ערומה, בודדה ומאושרת. בי חורף, היא מתלבשת כמעט למטרה אחת ויחידה: לביקורים במוזיאונים. "רק בגלל זה אני נשארת בניו יורק", היא אומרת. "למוזיאונים אין תחליף בעולם."

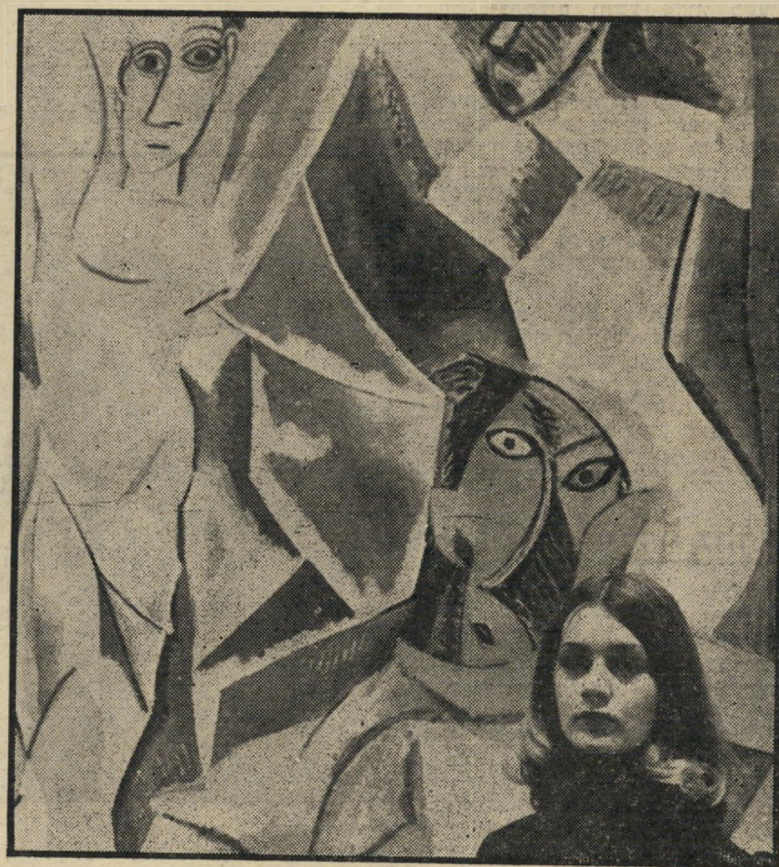
ב קיץ שעבר, היא נסעה לביקור הביי תה, במקום לקליפורניה. הקיץ, היא מתכננת, אם יסתיים המו"מ בדבר התער רוכה שלה יפה, לבוא לישראל.

וצה להציג בתל־אביב

מספרת. "מסתובבת קצת בחנות, מסתכלת פה ושם, וחוזרת הביתה. מתפשטת מהר, שמה תקליט, ומתחילה לצייר. לפעמים, עד חצות בלי הפסק, מובן שאני מצוירת רק עירום. כשלא הולך לי הציור, אני קוראת ספרים — בעיקר אמנות — ועיתונים. בחצות אני הולכת לישון, או לבלות."

של כל מכינה 1. מת-חצאיות זה. לא במכולת היא

עם פיקאסו ז'אנט ליד ציור של פיקאסו, במוזיאון לאמנות מודרנית בניו יורק. משמאל: בדירתה, מלאת הציורים, ערומה כביום היוולדה, מבלה ז'אנט, נינוחה ורגועה, בקריאה או בציור (תמונה מרכזית).

העיניו הגדול של הנודיסטית השוודית הוא הצורך להתלבש ולצאת לרחוב הניו יורקי. בבואה לישראל, מעניינות אותה יותר מכל האפשרויות להיות ערומה בחופשיות. סיכויי תערוכת-הציורים שלה — מעניינים פחות. כי עיי סוקה העיקרי של ז'אנט הוא להיות, לא לצייר. בעזרת 500 דולאר ששולח אבא כל חודש מחבית, היא יכולה להרשות לעצמה לעשות זאת — כרצונה.

בתנאי כמובן, שמישהו לא יגלה לה, בטעות, שלמצוא חוף בודד בישראל, זה חלום באספמיה.

